

העברה שבה נאשם עורה אליחמורה חמורה ומגונה.

חמורה נאשם, והודה במישטרה, באונס צעירה שלקח טרמפ במכוניתו. עליכן היה זה מזור לשמוע את פרקליטת מחוזיהמרכז, עורכת-הדין גורית שניט, טוענת כמעט כמו סניגורית.

היא הזכירה שהנאשם התחרט על מעשהו, שהודה בו ושחסך בכך וזמן יקר של בית-הדין מישפט. היא הדגישה כי האפקטיביות של עונש הנגזר אחרי שבוע שנים שנויה במחלוקת, והזכירה כי שותפו של חמורה למעשיו נידון על-ידי השופטת שולמית ולנשטיין על שני מעשי-אונס לשבע שנות-מאסר בלבד. בשם התביעה הציעה עורכת-הדין שניט להטיל על הנאשם מאסר של חמש שנים, מהן אחת המצטברת על עונש-המאסר שאותו הוא מרצה כרגע. היתר תהינה חופפות למאסרו הנוכחי.

השופטים חיים שטיינברג, אליהו מצא ודויד בראופיר, שהיקשו מאור על התובעת, פנו לסניגור, זאב טלמור, ושאלו אותו: "יש לך בכלל מה להוסיף?"

היועץ סירב. לא בכל יום מופיע פרקליטת-מחוז אישית בבית-הדין. פרקליטת-המחוזות הם אנשים עסוקים מאוד, ומתפנים להופעה בבית-הדין רק במקרים נדירים ומיוחדים מאוד. עוד יותר נדיר שפרקליטת-מחוז מלמך סניגוריה על נאשם.

אילנה אלון, תובעת העולם הזה

פרקליטה שניט

יש בכלל מה להוסיף?

פרקליטת-המחוז הופיעה בעצמה כדי לגייס מור את המישפט הממושך, שטרם הסתיים, למרות שעברו כבר שבוע שנים מיום המיקרה. חמורה כבר הורשע בשני מיקרי-אונס ונידון ל-11 שנות מאסר והוא מרצה כעת את מאסרו.

בגלל סיבות אלה לחץ בית-הדין על התובעות, שהופיעו לפניו, לגמור את המישפט. פרקליטת-המחוז פנתה בעיקבות לחצי השופטים ליועץ המישפטי וביקשה ממנו לעכב את ההליכים, אך הוא סירב. הוא גם סירב לגמור את המישפט ללא עונש של ממש, והפשרה היתה עונש של חמש שנות מאסר, שמתוכן רק אחת תתוסף לעונש הקיים.

כדי לסגור את העיסקה, הופיעה פרקליטת-המחוז בעצמה כדי לשכנע את בית-הדין המישפט לקבל את עיסקת-הטיעון שהקלה כליכך על הנאשם.

השופטים, שבישיבות קודמות לחצו לסיים את המישפט, היססו לקבל עיסקת-טיעון קלה כליכך לנאשם. הם הקשיבו לחמורה, שסיפר כי הוא לומד בכלא חשלאות ורוצה להתחיל בחיים חודשים ואחריכך יצאו להתייעצות. "זה עניין שרורש שיקול בכובד-ראש", אמר השופט שטיינברג.

הגנרל לחד חי: ידו השמאלית משותקת. הוא מתקשה בדיבור ומבלה שעות רבות בשינה. אבל הידידה שניסתה להרוג אותו נעלמה. צה"ל שותק מאוד

רוון בר

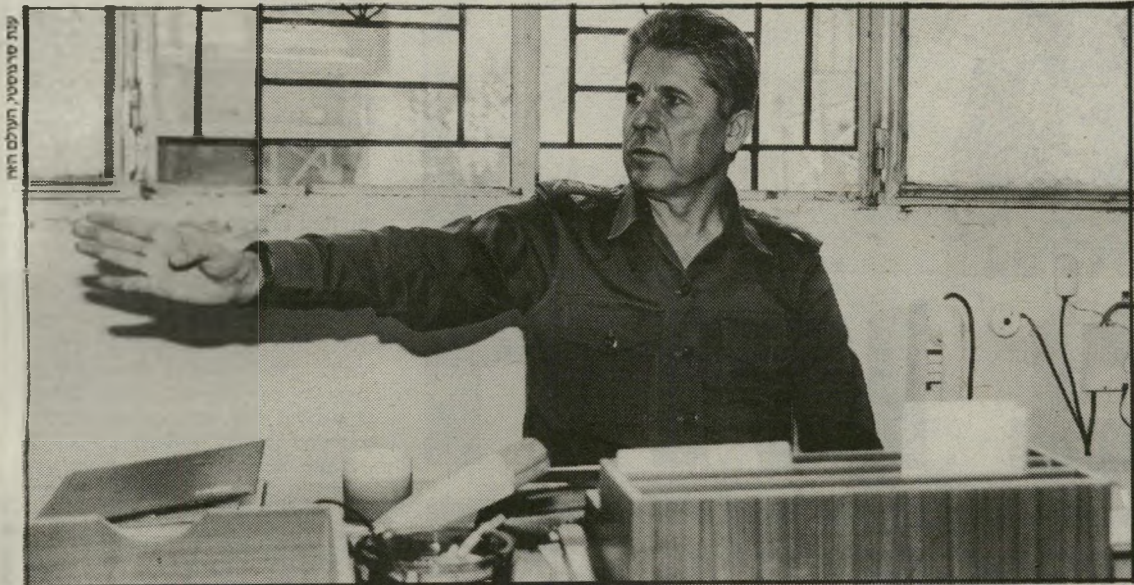
של קרובי-מישפחה וידידים, כמו שנהגה לעשות תמיד, פעם בשבוע. בין הנוכחים היתה גם שווא בשארה. קשה היה להתעלם ממנה. לפי עדויות אנשים שראו אותה ותצלום יחידי שלה — אפשר להבין מדוע, הצירוף של

יש והא בשארה נרצחה, כך אמר השבוע רון-לבנוני, המשרת במינהל האזרחי הכפוף לצה"ל. בפגישה חשאית בחניון ליד מטולה, פתר האישי את התעלומה האופפת את גורלה של שווא בשארה, האשה

הלבנונית. שווא עזבה את ביירות ב-1987 וחזרה לרדום-לבנון. הוריה נמלטו חמש שנים קודם לכן מהכפר הרומי ריר-מימאס, והצטרפו לפליטים הנמלטים בעיקבות פלישת צה"ל. עזיבתה של שווא התמיהה את הוריה וחבריה. בשארה למדה מתמטיקה ומחשבים ונטשה את הלימודים רק כדי להיות מורה למחול אירובי בדרום. חבריה אומרים שלקראת עזיבת ביירות נעשתה מופנמת, מסוגרת, כאילו הסתירה משהו.

בשארה הפכה במהרה למוקדת-התעניינות כמרגל-עיון, מקום מושבו של הגנרל לחד. נראה שמיספר חודשים אחרי שהגיעה לעיר, קיבלה הוראה מהאירגון שבו היתה חברה (פלג קטן בהשפעה סורית) לחזור לתוך ביתו של לחד.

אשתו של לחד, מינרב, החלה מבקרת כשיעורי המחול האירובי של בשארה, ושתי

ענת סרטיטטי, העולם הזה

גנרל לחד במיפקדתו הרבה יותר מסתם ידידה

הנוצרות הפכו ידירות בלב ונכפשו. שומרי-ראשו של לחד וכמה נוצרים ישראליים שפגשו בבשארה מתארים אותה כטיפוס עליו מאוד וחברותי.

שיער שחור ארוך, עיניים כחולות ויקות וגוף של מורה למחול אירובי עזר לה בכל אשר פנתה. בריעבד התברר שבמשך שנים רבות היתה גם חברה ב"חזית הקומוניסטית

שגרמה כליכך הרבה צרות לצה"ל, ויש אומרים גם לישראל.

כ-7 בנובמבר 1988, לפני כמעט שנה, ערך הגנרל אנטואן לחד, מפקד צה"ל, כינוס קטן

לחד: אין לו תחליף

הזאת של מינוי מישהו חיצוני מצאה חן בעיני ישראל והמינוי נתקבל בברכה. שירביל ברכאת שמה פחות. בזעם רב הוא טרק אחריה את הדלת, עזב את צה"ל וממקום מושבו בדרום הוא תוקף את דרך הפיקוד של לחד.

אלם מינויו של לחד הוכיח עצמו מכמה בחינות. למרות התרעומת הרבה בדרום ולמרות דרך הפיקוד ב"שלט רחוק", שהיתה נהוגה על-ידי לחד, קיבלו שם, בסופו של דבר, שזהו הרע במיעוטו. הבינו שאין מועמד אחר שלא יגרום לקרע ולפיזור הצבא. לחד חיזק את הקשר עם הצבא הנתצרי בביירות, צבא שממנו הוא מקבל עדיין משכורת חודשית. נטען כי אנשיו של לחד נתנו הבטחה מפורשת לגנרל מישל עאון להתערב לעזרתו במיקרה שלא יוכל לעמוד בהתקפה הסורית. עאון נלחם, לחד לא התערב.

לחד הצליח גם, לפני ההתנקשות, ליצור איחוד מסויים בדרום. אחוז הנוצרים בצבא לבנון ירד מ-90 ל-50 אחוזים ואת מקומם תפסו שיעים ודרוזים. הם עשו זאת בעיקר למען הכסף. משכורת חודשית היום בצד"ל גבוהה יותר ממשכורת שר בממשלת-לבנון והיא עומדת על 50 אלף ל"י ורת לבנוניות.

נוסף על כך ניתנות טובות-הנאה רבות לחיילי צה"ל, וב"ראשון אישור מטעם מישוד-העבודה הישראלי לקרובי-מישפחותיהם לעבוד בישראל. זהו צינור נשימה כלכלי חיוני מאוד בדרום.

לחד, לפי שעה, חיוני מאוד לשמירת הציבות. כרגע אין לו תחליף.

ינתיים נמשכות התמורות בצד"ל. הקצין הלבנוני הראשון שניסה לגבש כוח נוצרי בדרום היה איש-צבא בשם שדיאק. הוא הגה אז תוכנית שראנשמר לבל המוסל"מים מדרום-לבנון והקמת מדינה נוצרית עצמאית. בגלל קנאות ובעיות פיקוד שולק שדיאק מהצבא והוא מתגורר כיום בנהריה ועוסק במישחר פרטי.

את מקומו תפס הקולונל סעד חדאד, האישי שהקים למעשה את צה"ל. הוא שהפיה רוח פטריטית באנשיו. הסיפורים על חדאד, הדוהר על ג'יפ בראש הגניסות, עדיין מהדהדים בדרום בערגה. רבים מתרפקים על הימים ההם. לחד לעולם לא היה מצליח, גם בלי מתנקשת, להגיע לדרגת הכאריזמה שלו. לפני כשנתיים נטר סעד חדאד מסרטן.

לצה"ל נוצרה בעייה גדולה במינוי מפקד חדש. כמה אנשים לטשו עיניהם אל התפקיד. בראש הרשימה עמד אז שירביל ברכאת, סגנו של חדאד. אחריו בתור היו עוד קצינים בצד"ל, וס ראש "מיליצית הארזים", איתאם סאקר, עשה שרדורים.

בצה"ל חישו ממינויו של ברכאת. ראשית מפני שהיה ידוע כימיני קיצוני ושנית מפני שמינויו היה גורם להתמרות רבה בקרב יתר הקצינים. יש המשווים את מאבק הירושה של אז בצד"ל למאבק הירושה על כס הרמטכ"ל. אלא שבלבנון אמצעי-המאבק שונים, ומאבק כזה היה הורס את צה"ל הקטן והשבירי.

אמין ז'ומייל, נשיא לבנון, הוא שהעלה בסופו של דבר את הרעיון הגואל. מאיישם הוא שלף איש-ביירות בן 60, נגדל לשעבר, מנסיחו בצבא לבנון, אחד אנטואן לחד. הפשרה